

Ponedjeljak 27.03.2017.

18:01

[B. Miličić - Vesti A](#)

Drama u prepunom autobusu

Svi koji se u Minhenu voze gradskim javnim prevozom, bilo da se radi o podzemnoj železnici, tramvaju ili autobusu, puni su reči hvale za kvalitet usluge i način funkcionisanja saobraćaja u ovom milionskom gradu.

B. Miličić

Nikad mu nije dosadno: Jovica Stevanović

Da bi to bilo tako, brine velika firma Minhensko saobraćajno društvo (MVG), a svoj udeo u svemu imaju vozači. Jedan od njih je i Jovica - Jovo Stevanović, vozač gradskog autobusa zaposlen kod firme Njatzinger.

Za volanom je na dnevnim i noćnim linijama i ima dosta iskustva sa putnicima.

- Gradski autobus vozim od 2006. i prokrstarilo sam Minhen uzduž i popreko. Volim ovaj posao, zanimljiv je i stalno sam u kontaktu sa ljudima. Ima lepih, ali ponekad i teških trenutaka. Doživeo sam 2007. godine da autobus u kome je bilo 80 putnika udari tramvaj. Pored veće materijalne štete na autobusu i tramvaju, na svu sreću, nije bilo povređenih putnika. Prošao sam dobro iako sam posle udarca tramvaja u moju stranu autobusa izbačen sa

sedišta. Ugruvao sam se, ali sam ipak uspeo da ustanem i sprečim veću nesreću. Naime, posle udara autobus je nastavio kretanje i išao je, ne prebrzo, u pravcu velikog betonskog stuba. Uspeo sam da se priberem, ustanem i zakočim kretanje vozila koje je bilo vrlo blizu stuba. Da je autobus udario u taj stub, sigurno bi bilo povređenih putnika. O materijalnoj šteti da ne govorim. Na svu sreću, sve se završilo bez posledica za putnike - priča Jovica Stevanović.

Vikendica u zavičaju

Jovica Stevanović je rođen 1966. godine u selu Priboj kod Lopara. Posle su preselili u Brčko gde ima kuću, a vikendicu je sagradio u očevom zavičaju, majevičkom kraju. Tamo rado odlazi dva do tri puta godišnje. U Nemačkoj stalno boravi od 2004. godine, ima tri ćerke Natašu, Cvijetu i Jovanu i sve su na dobrom putu da postanu svoji ljudi.

Dodaje da je to prvi slučaj u Minhenu da u udesu učestvuje tramvaj i bude kriv za saobraćajnu nezgodu.

Zbog ovog slučaja Stevanović je pet puta bio na sudu i dokazao je da nije kriv, a žena koja je vozila tramvaj izvinila mu se na kraju.

Pošto vozi i noću, kaže da je najuzbudljivije u sitne sate. Ima dosta pijanih putnika, pogotovo među mladima.

Izgubljene i vraćene stvari

- Događalo se da u autobusu putnici izgube i zaborave neke lične stvari. Uglavnom im se to vrati, a imao sam slučaj putnika koji je izgubio novčanik s parama i ličnim dokumentima. Kako se tu nalazio i telefon, nazvao sam ga i rekao da je neko od putnika pronašao novčanik, da je kod mene i da može da ga preuzme. Sav srećan što je pronađen novčanik s dokumentima, putnik je došao da se zahvali i doneo mi mali poklon. Sve je to sastavni deo mog posla u kome uživam - kaže Stevanović.

Pored toga što su veseli i galame, događa se da među njima izbiju svađe, pa čak i tuče.

- U tom slučaju ih opomenem da se smire, a ako me ne poslušaju, pozovem centralu i oni mi izdaju uputstva šta da u takvom slučaju radim. Ako je situacija takva da se ne može kontrolisati, oni pozivaju policiju i hitnu pomoć da interveniše. S obzirom na moju visinu i težinu, ali i sposobnost da se sam odbranim, ne bih imao problema kad bi neko od putnika pokušao da me napadne. Nisu retka ni oštećenja autobusa, kao što je pisanje ili uništavanje sedišta. Ali ima i lepih trenutaka tokom vožnje. Događa se da putnici zahvale na vožnji, tačnosti i urednosti, pa poneko mi da čokoladu ili neki sitni poklon kao znak pažnje - kaže Stevanović.

B. Miličić

U bavarskoj prestonici je prevoz besprekoran

Radeći 11 godina ovaj posao, shvatio je da najvažnije da putnici budu zadovoljni, odnosno da bude ispunjena njihova želja da na vreme i bezbedno stignu do željenog odredišta.

- Ako vozim noćnu liniju i u vreme kada sledeći autobus dolazi tek za 20 minuta, spreman sam da sačekam nekog ko trči, ko je bolestan ili starije putnike koji ne mogu brzo da hodaju. Nije mi problem da zakasnim koji minut da ti ljudi posle ne bi čekali 20 minuta do sledećeg polaska. Putnici sve to vide, zahvalni su mi na tome i rado razgovaraju sa mnom - kaže naš sagovornik.

Bez dobrote nema života

Jovica je uvek spreman da pomogne drugom. Tako je na njegovu preporuku posao vozača autobusa u Minhenu dobilo desetak ljudi iz bivše Jugoslavije. On to objašnjava porodičnim vaspitanjem, koje se svodi na nekoliko "pravila": "Ako mogu da pomognem, to ću vrlo rado uraditi, ali ti sigurno neću odmoći" i "Čini dobro i dobru se nadaj".

- U današnjem svetu sve češće se govori da dobrota nije na ceni. Verujem da u svakom momentu treba biti dobar čovek i to pokušavam da budem zbog sebe, svoje duše i mojih potomaka, koje sam na isti način učio i vaspitavao - kaže ovaj dobroćudni i kršni Majevičanin.